

ligere Forslag Sagførerraadet, der har Adgang til at suspendere en Sagfører fra hans Virksomhed. Det turde dog vist fortjene nærmere Overvejelse, om det er rigtigt at forandre det tidligere Forslag paa dette Punkt, navnlig naar der er Tale om Sagførere udenfor København. Vi har jo stadig med Hensyn til Dommerfuldmægtige en Sammenblanding af private Forretninger og offentlig Myndighed, og det er ikke ubekendt, at der kan være et ret spændt Forhold mellem Dommerfuldmægtige og Sagførere i Provinsen. Det vilde maaske derfor være lidet betryggende, om Undersøgelsesdommeren, der ofte er tilbøjelig til straks at tage Parti, og som maaske gennem sin Fuldmægtig staar i et mere eller mindre spændt Forhold til vedkommende Sagfører, medens Undersøgelsen staar paa, skulde kunne suspendere Sagføreren og derigennem ødelægge ham. Jeg tror, den højtærede Minister vil forstaa disse Betragtninger, og jeg vil gerne henstille denne Enkelthed til nærmere Overvejelse.

Jeg skal dernæst gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om det Spørgsmaal, hvorom Interessen ganske særlig har samlet sig under denne Forhandling, nemlig Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret. To Anskuelser har staaet skarpt overfor hinanden under Forhandlingerne her: den, der holder paa den nuværende Ordning, hvorefter Højesterets Domme ledsages af Fællespræmisses, og den, der i Overensstemmelse med Lovforslaget ønsker offentlig Votering. Jeg ønsker at inddrage i den videre Drøftelse det Spørgsmaal, om ikke stærke Grunde skulde kunne anføres for en tredje, en mæglende Opfattelse. At den nuværende Ordning i hvert Fald i de fleste Tilfælde ikke har været tilfredsstillende, anser jeg for ubestrideligt. Selv om det erkendes, at der i Højesterets Domme, særlig i de senere Aar, kan spores en tydelig Bestræbelser for at give mere udførlige Præmisses end tidligere, fremgaar det i hvert Fald ikke altid af disse, hvad det er for Grunde, der har ført Højesteret til det foreliggende Resultat.

For at gaa over til offentlig Votering er hovedsagelig anført dels Forbillederne fra England og Norge, dels Hensynet til Retsbelæringen og Retsudviklingen og dels ogsaa Hensynet til at undgaa Gentagelser af visse Højesteretsdomme fra den politiske Konfliktsperiode, Provisorietiden. Hvad nu først angaar Henvisningen til andre Lande, vil man overfor Tilhæn-

gerne af den foreslaaede offentlige Votering, naar de henviser til England og Norge, med mindst samme Styrke, hvormed de henviser hertil, kunne henvide til, at i alle andre, ogsaa de nyeste, Retsforfatninger har Tilhørerne ikke Adgang til at overvære Dommernes Raadslagninger og Afgørelser. Og hvad specielt England angaar, stiller Forholdet der sig paa en ganske særlig Maade, der i Virkeligheden ikke tillader nogen Følgeslutning til danske Forhold, ikke blot paa Grund af den ganske særlige Beskyttelse for Domstolene, der følger af de strenge og hurtige Straffe for ethvert respektstridigt Forhold overfor Domstolene, enhver contempt of court. Hvor forskellige Forholdene er, fremgaar blandt andet ogsaa deraf, at de engelske Love trods Teorien om det engelske Parlaments Almagt ikke sjældent gøres til Genstand for den mest skaanselsløse Kritik fra Dommersædet. Jeg erindrer, at jeg for nylig læste en Afhandling, der udkom for et Par Aar siden, af den norske Jurist Dr. Michael Lie. Der tales om den praktiske Retsudvikling, der jo i England spiller en ganske anden Rolle i Forholdet til Lovgivningen end her til Lands — det engelske Begreb „common law“, den Ret, der udvikles paa anden Maade end gennem Love, hovedsagelig gennem Domstolene, har jo i England en Betydning, som vi ikke kender noget tilsvarende til her til Lands —, og som et Eksempel paa, hvilken Forskel der i saa Henseende er mellem hele den engelske Retspleje og engelske Retsopfattelse og det, vi kan tænke os her i Landet, nævner Dr. Lie et Citat af en Dommer, der sagde til en Advokat, som paaberaabte sig en Lov: Tænk blot ikke paa denne Lov, tag den bort; de, som har lavet den, har intet forstaaet af engelsk Ret. En saadan Kritik af Lovgivningen ud fra Begrebet „common law“ giver jo de engelske Domstole en Stilling, der er saa vidt forskellig fra, hvad vi kender her til Lands, at en Følgeslutning fra engelske Forhold til danske maa anses for ganske udelukket.

Mere Vægt har naturligvis Henvisningen til Norge. De, der paaberaaber sig Forbilledet fra Norge, synes imidlertid ikke at ville tage alle Konsekvenserne deraf. Som det allerede er omtalt her, findes der i den norske Højesteret efter dens sidste Udvidelse i 1925 i alt 23 Dommere, medens vor Højesteret som bekendt kun har 13 Dommere. Nu synes man at ville hævde, at vi skulde kunne gaa